

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3398/2565

พนักงานอัยการจังหวัดหลังสวนโจทก์ นาย ว.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 390, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 แต่ได้ความจากทางพิจารณาว่าเป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายตาม ป.อ. มาตรา 390 แม้จะเป็นการแตกต่างจากฟ้อง แต่การต่างกันระหว่างการกระทำผิดโดยเจตนา กับประมาทนั้น กฎหมายมิให้ถือว่าต่างกันในเรื่องสาระสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องว่า นาย ส. นาย อ. และบุคคลอื่นเข้ามาขัดขวาง ยื้อแย่งอาวุธปืน เป็นเหตุให้อาวุธปืนลั่น สะเก็ดกระสุนปืนถูก นาย อ. และ นาย ส. ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยนำสืบว่า มีการแย่งอาวุธปืนทำให้ปืนลั่น และหลังเกิดเหตุจำเลยไปเยี่ยม นาย อ. และ นาย ส. ที่ได้รับบาดเจ็บจากสะเก็ดกระสุนปืน แสดงว่า จำเลยไม่ได้หลงต่อสู้อย่างมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายตามที่ได้ความจากการพิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง และวรรคสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 8 ทวิ, 72 ทวิ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง วรรคสาม ประกอบมาตรา 80, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นความผิดกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 6,000 บาท รวมจำคุก 10 ปี และปรับ 6,000 บาท ทางนำสืบจำเลยและคำรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 6 ปี 8 เดือน ฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควร ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงปรับ 3,000 บาท รวมจำคุก 6 ปี 8

เดือน และปรับ 3,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ธิปไตย ปืนพกอัตโนมัติและปลอกกระสุนปืนของกลาง จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า นายณพคุณ ผู้เสียหาย เป็นหัวหน้าคนงานรับจ้างคัดแยกผลทุเรียนอยู่ที่แผงทุเรียนเป่าแห้งข้างเหนือของนายอาห ลีซึ่งเป็นแผงทุเรียนที่เกิดเหตุ ส่วนจำเลยรับจ้างนายอาห ลีตัดผลทุเรียนจากสวนนำมาส่งที่แผง ทุเรียนดังกล่าว ก่อนเกิดเหตุประมาณ 1 สัปดาห์ ผู้เสียหายคัดผลทุเรียนที่จำเลยตัดมาส่งออก 2 ครั้ง อ้างว่าเป็นทุเรียนอ่อน ครั้งแรกประมาณ 100 กิโลกรัม และครั้งที่ 2 ประมาณ 1,000 กิโลกรัม เกินครึ่งของผลทุเรียนที่ตัดมา ต่อมาในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง ระหว่างที่ผู้เสียหายกับลูกน้องรวม ประมาณ 10 คน นั่งดื่มเบียร์และรับประทานอาหารอยู่ที่แผงทุเรียนที่เกิดเหตุ นางพลอยซึ่งเป็น ภริยาของนายอาห ลีได้เรียกผู้เสียหายกับลูกน้องไปตักหนิว่าคัดแยกทุเรียนไม่ดี ผู้เสียหายบอกว่า จะ รับผิดชอบเอง สักครู่หนึ่งนางพลอยโทรศัพท์บอกให้จำเลยมายังแผงทุเรียนที่เกิดเหตุ หลังจากนั้น ประมาณ 20 ถึง 30 นาที จำเลยขับรถยนต์มาจอดที่แผงทุเรียนที่เกิดเหตุแล้วเดินเข้าไปพูดคุยกับ นายอาห ลี ผู้เสียหายเดินเข้าไปหาจำเลยและนายอาห ลี เกิดปากเสียงกันขึ้นระหว่างจำเลยกับ ผู้เสียหายประมาณ 1 นาที จำเลยพูดขึ้นว่า "มึงจะเอาอะไรกับกู จะเอาไอ้นี้ไปกินมัย" พร้อมกับชัก อาวุธปืนพกอัตโนมัติซึ่งเหน็บอยู่ที่เอวออกมากระชากลูกเลื่อนให้กระสุนเข้าลำกล้องแล้วหัน ปากกระบอกปืนจ้องไปที่ผู้เสียหายซึ่งยืนอยู่ห่างจากจำเลยประมาณ 1 เมตร แต่ลูกน้องของ ผู้เสียหายประมาณ 4 คน เข้าไปจับมือและแขนของจำเลยให้หันปากกระบอกปืนลงที่พื้น เกิดการ ยื้อแย่งกันเป็นเหตุให้ปืนลั่นขึ้น 1 นัด กระสุนปืนถูกพื้นแตกเป็นสะเก็ดกระเด็นถูกนายอนุกุลที่ขา ซ้ายและต้นขาขวาเป็นแผลถลอก และถูกนายสะเกีที่ขาขวาเป็นแผลฉีกขาด ได้รับอันตรายแก่กาย หลังจากปืนลั่น จำเลยบอกว่าพอแล้ว ไม่ทำอะไรแล้ว ผู้เสียหายกับพวกจึงปล่อยตัวจำเลย จากนั้น จำเลยถืออาวุธปืนเดินไปขึ้นรถขับออกไปจากที่เกิดเหตุ และไปมอบตัวต่อพนักงานสอบสวนที่ สถานีตำรวจภูธรทุ่งตะโก หลังเกิดเหตุจำเลยชดใช้ค่าเสียหายให้นายอนุกุล 20,000 บาท และนายสะเกี 25,000 บาท สำหรับความผิดฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควรนั้น จำเลยให้การ รับสารภาพ ศาลชั้นต้นลงโทษปรับ 3,000 บาท ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยไม่ฎีกา จึง เป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นหรือไม่ เห็นว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยอุทธรณ์ของ จำเลยเฉพาะประเด็นการกำหนดโทษของศาลชั้นต้นว่าสูงเกินไปหรือไม่เท่านั้น ไม่ได้วินิจฉัยใน ประเด็นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายหรือไม่ ทั้งที่เมื่ออ่านอุทธรณ์ของจำเลย โดยละเอียดทั้งฉบับ ปรากฏว่านอกจากจำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอลงโทษแล้ว จำเลยยังได้กล่าวไว้ในอุทธรณ์ด้วยว่า จำเลยโมโหที่ถูกผู้เสียหายตำหนิว่าตัดทุเรียนอ่อนมาให้ จึง ขาดสติคว้าอาวุธปืนออกมาโดยมิได้มีเจตนาที่จะกระทำการคิดร้ายต่อผู้เสียหายแม้แต่น้อย จำเลย กระทำไปเพราะอยากจะเอาชนะผู้เสียหายและต้องการให้ผู้เสียหายหยุดว่ากล่าวจำเลยเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาที่จะให้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น และไม่คิดว่าลูกน้องของผู้เสียหายจะคิดว่าจำเลยจะลงมือยิง ผู้เสียหายจริง ซึ่งพอเข้าใจได้ว่าจำเลยอุทธรณ์ได้แย้งว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานพยายาม ฆ่าผู้เสียหายด้วย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 มิได้ยกประเด็นเรื่องนี้ขึ้นวินิจฉัยจึงเป็นการไม่ชอบด้วย การพิจารณาและการชี้ขาดตัดสินคดีในชั้นอุทธรณ์ที่ต้องวินิจฉัยคำฟ้องอุทธรณ์ทุกข้อ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 246 และ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่เมื่อสำนวนขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยก่อน โดยเห็นว่า การพยายามกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 นอกจากผู้กระทำได้ลงมือกระทำถึงขั้นใกล้ชิดต่อผลสำเร็จที่จะเกิดเป็นความผิดขึ้นแล้ว ผู้กระทำยังต้องมีเจตนาในการกระทำความผิดนั้นด้วย การจะทราบได้ว่าเจตนาของผู้กระทำมีอย่างไรต้องพิจารณาจากการกระทำของผู้กระทำประกอบพฤติการณ์แวดล้อมทั้งปวง ในข้อนี้ได้ความจากผู้เสียหายว่า นอกจากเรื่องการคัดผลทุเรียนอ่อนแล้ว ผู้เสียหายไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน แสดงว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายกับจำเลยมีปากเสียงกันเรื่องผลทุเรียนที่จำเลยตัดมาส่งแล้วถูกผู้เสียหายคัดออกบางส่วนอ้างว่าเป็นทุเรียนอ่อน ซึ่งมีใช้เรื่องร้ายแรงถึงขนาดที่ต้องเอาชีวิตกัน นอกจากนี้อาวุธปืนที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดเป็นอาวุธปืนพกอัตโนมัติ เมื่อจำเลยกระชากลูกเลื่อนให้กระสุนเข้าลำกล้องแล้วย่อมสามารถเหนี่ยวไกยิงได้ทันทีในเวลาต่อเนื่องกัน ขณะนั้นผู้เสียหายยืนอยู่ตรงหน้าจำเลยในระยะห่างเพียง 1 เมตร หากจำเลยตั้งใจที่จะยิงจริง พวกของผู้เสียหายไม่น่าจะเข้าไปช่วยกันจับมือและแขนของจำเลยให้หันปากกระบอกปืนลงที่พื้นได้ทันที ประกอบกับขณะที่ชักอาวุธปืนออกมาจำเลยพูดว่า "มึงจะเอาอะไรกับกู จะเอาไอ้ปืนไปกินมัย" ก็ไม่ได้บ่งชี้ว่าจำเลยจะยิงผู้เสียหายในทันทีอีกทั้งหลังจากปืนลั่น เมื่อจำเลยบอกว่าพอแล้ว ไม่ทำอะไรแล้ว ผู้เสียหายกับพวกได้ปล่อยตัวจำเลยโดยอาวุธปืนยังคงอยู่ในมือจำเลย หากจำเลยจะถือโอกาสใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายย่อมสามารถกระทำได้ง่าย แต่จำเลยกลับถืออาวุธปืนเดินไปขึ้นรถขับออกไปจากที่เกิดเหตุแต่โดยดี

พยานหลักฐานโจทก์ยังมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยจ้องเล็งอาวุธปืนไปที่ผู้เสียหายเพื่อข่มขู่หรือจะยิงให้ตาย กรณีต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นคุณแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง โดยรับฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยเพียงใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้เสียหายเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาฆ่าผู้เสียหายแต่อย่างใด จึงไม่มีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลยฟังขึ้น อย่างไรก็ตาม การที่จำเลยชักอาวุธปืนพกอัตโนมัติออกมากกระชากลูกเลื่อนให้กระสุนเข้าลำกล้องแล้วหันปากกระบอกปืนไปข่มขู่ผู้เสียหาย หากมีการยื้อแย่งกันย่อมมีโอกาสที่จะทำให้ปืนลั่นขึ้นได้โดยง่าย ถือเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และจำเลยอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ เมื่อพวกของผู้เสียหายเข้ายื้อแย่งอาวุธปืนกับจำเลยเป็นเหตุให้ปืนลั่น กระสุนปืนถูกพื้นแตกเป็นสะเก็ดกระเด็นถูกนายอนุกุลและถูกนายสะเกีร์ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยจึงมีความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 แม้ความผิดที่ได้ความจากการพิจารณาแตกต่างจากฟ้องโจทก์ที่ขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 แต่การต่างกันระหว่างการกระทำผิดโดยเจตนา กับประมาทนั้น กฎหมายมิให้ถือว่าต่างกันในเรื่องสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องมาแล้วว่าการกระทำของจำเลยไม่บรรลุผล เนื่องจากนายอนุกุล นายสะเกีร์ และบุคคลอื่นเข้ามาขัดขวางด้วยการคว้ามือของจำเลยไว้แล้วช่วยกันยื้อแย่ง

อาวุธปืนจากจำเลย เป็นเหตุให้อาวุธปืนลั่น สะเก็ดกระสุนปืนถูกนายอนุกุลและนายสะเกรีได้รับ อันตรายแก่กาย ซึ่งจำเลยนำสืบรับว่ามีการแย่งอาวุธปืนทำให้ปืนลั่น และหลังเกิดเหตุจำเลยได้ไปเยี่ยมนายอนุกุลและถูกนายสะเกรีที่ได้รับบาดเจ็บจากสะเก็ดกระสุนปืน แสดงว่าจำเลยไม่ได้หลงต่อสู้ ศาลจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับ อันตรายแก่กายตามที่ได้ความจากการพิจารณาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสองและวรรคสาม พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 จำคุก 1 เดือน และปรับ 9,000 บาท ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 20 วัน และปรับ 6,000 บาท เมื่อรวมกับโทษฐาน พาอาวุธปืนมีทะเบียนของตนเองติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควรตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 แล้ว เป็นจำคุก 20 วัน และปรับ 9,000 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยรับโทษจำคุกมาก่อน อีกทั้งจำเลยได้บรรเทาผลร้าย โดยชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ได้รับบาดเจ็บตามสมควรแล้ว จึงให้การลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 2 ปี และคุมความประพฤติของจำเลยไว้ 1 ปี นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟัง โดย ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 4 ครั้ง ตามเงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาที่ พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร ให้จำเลยกระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

อนันต์ เสนาคู · เเผด็จ ชมพานิชย์ · เจษฎาวิทย์ ไทยสยาม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3398/2565>